



**KOMANDİRİM
ANAMLA
ÇƏKDİRDİYİM
ŞƏKLI
AD GÜNÜMDƏ MƏNƏ
HƏDİYYƏ ETDİ**

İslam Hüseynov

*Ehtiyatda olan polkovnik
Xəzər Universitetinin əməkdaşı*

-Niyə pərişansan, Səlimov? - sualı məni düşüncələrimdən ayırdı. Qarşımda komandirim durmuşdu -kapitan Hüseynov. Cənab kapitan (orduda ona belə müraciət edirdik) Hüseynov bölük komandirimiz idi. Orta boylu, sağlam cüssəli, mehriban baxışlı.

Bazar günü bölüyümüzdə adətən idman tədbirləri təşkil olunardı. Bayram günlərində hətta əsgər konsertləri də təşkil edilərdi bölükdə. Əlbəttə ki, bunlar bizim, həftə boyu xidmət aparmış əsgərlərin asudə vaxtlarını maraqlı etmək üçün təşkil olunardı. Bu gün də idman tədbiri olmuşdu.

Tez ayağa durdum. Farağat vəziyyətində düz durdum.

- Heç, cənab kapitan.

- Öyləş, əyləş, - deyərək, komandirim əlini çiynimə qoydu:

- Bilirəm ki, darıxırsan. Əsgər həyatının ilk ayları həmişə belə olur. Fikir eləmə, hər şey yaxşı olacaq, bölükdə mehriban kollektivimiz var, onlar da sənə qardaşların hesab olunur. Nə çətinliyin, narahatlığın olsa baş çavuş Məmmədova de. Baş çavuşumuz ata qədər tələbkər, ana qədər mehriban insandır, - deyərək, komandir gülümsədi.

Bunu düz deyirdi. Baş çavuşumuz həqiqətən bizimlə öz övladları kimi davranırdı. Təklidə ondan əsgər sözünü eşitməmişdik. Bizə oğlum deyərdi. Bunu eşidəndə fərəhlənərdim, axı, doğma atamdan bu şirin kəlməni çox az eşitmişdim. Amma qayda pozuntusu olanda üzünü görmə. O, hirsənəndə gizlənməyə siçan deşiyi axtarırdıq...

Mən atasız böyümüşdüm. Hələ körpə vaxtında atam avtomobil qəzasında həlak olmuşdu. Anam mənə həm ana olmuşdu, həm ata. Uşaq vaxtı ona hətta belə də deyərdim – anata. Qonşuluqda, məktəbdə atalı dostlarımı, uşaqları gördükdə qərubsəyərdim, atamı xatırlamaq istəyirdim, amma tez də təsəlli tapardım, anam var və onunla dünyama baxıram hər zaman.

Rabitəçimiz kapitan Hüseynova yaxınlaşıb onun yuxarı komandanlıqla əlaqəyə girmək üçün kommutatora çağırıldığını məruzə etdi və komandirimiz əlini çiynimə vurub getdi. Əsgər yataqxanasının yanında skamyada oturub, yenidən xəyallara daldım.

Komandirim pərişan olmağımı nədən hiss etmişdi?-düşünürdüm.- Bəli, bir az fikirli idim. Sabah doğum günüm idi və düz 20 yaşım tamam olacaqdı.

Məncə, insan üçün doğum günü sadə bir gün deyil. Doğum günü bir həyatın yarandığı, bir ömür yolunun başladığı zaman sayılır. Anam belə deyərdi və hər doğum günümü bir

xatirə kimi qeyd edərdi. Evimizdə bütün doğum günlərimdə çəkilmiş çəkillərim saxlanırdı. 19 şəkil, ilk üç şəkil atam, anam və mən, sonrakılar isə anamla mən.

İyirminci doğum günümün şəkli olmayacaqdı amma. Orduda şəkil çəkdirmək qadağan idi, döyüş mövqeyimiz, texnikalar məxfi sayılırdı. Ona görə düşündüm ki, ordudan tərxis olunanda hərbi formamı geyinib evdə şəkil çəkdirib digər şəkillərimin içinə qoyaram, düz olar,- deyə, özümə təsəlli verdim.

Düzünü desəm, darıxdım. Əsas da, anam üçün. 3 ay idi ki, hərbi xidmətdəydim və hələ hərbi həyata tam öyrəşməmişdim. Amma, komandir demişkən, yəqin ki, əsgər həyatının ilk ayları həmişə belə olur. Növbətçinin uca səslə verdiyi axşam düzülüşünü bildiren komandası məni fikirdən ayırdı. Hamı kimi paltarımı düzəldib, sıra düzülüşünə tələsdim.

Hərbi xidmətin nə çətinliyi də olsa, maraqlı bir zaman parçasıdır ömürdə. Nahaqdan bunu kişilik məktəbi adlandırmurlar ki! Həqiqətən, burada dözümlülüğün, dostluğun, etibarın nə olduğunu anlayırsan. Burada çəkdiyən çətinliklərin vətən, xalq və doğmaları qorumaq üçün olduğunu başa düşürsən və bununla qürur duyursan. Burada öz yoldaşlarını, komandirlərini öz qanı və canı bahasına qorumaq, bir-birinə arxa durmaq, hətta öz həyatını əsgər yoldaşlarına etibar etmək kimi bir həyat məktəbi keçirsən. Bu hiss səndə xalqına, vətən torpağına olan bağlılığı qat-qat artırır. Hər halda, bunu duyanlar yaxşı bilər.

Səhər xidmət məni ağışına aldı, o qədər başım qarışdı ki, doğum günüm heç yadıma da düşmədi. Düzülüşlər, silahla təlim, təlim atışları, bir sözlə, adi bir əsgər gününün xronikası mənə hər şeyi unutturdu. Əsas fikrim təlimdə yaxşı nəticə göstərmək, yoldaşlarımdan geri qalmamaq, komandirlərimin etimadını doğrultmaq idi. Axı, mən bu xalqın müdafiəçisi idim və bunun üçün təlimdə ən çətin sınaqlardan üzünə çıxmalıydım.

Nahardan sonra təlimin yekunu olur. Yekunsa adətən sıra meydanında baş verir. Yağış yağdığı üçün bu gün yekun əsgər yataqxanasında keçirilirdi. Bölük komandirimiz daha yaxşı nəticə göstərmiş əsgərləri elan edir və sıra önünə çıxarırdı. Onların arasında mən də var idim. Hiss edirdim ki, fərəhdən üzüm yanır. Özümü bir növ qəhrəman kimi hiss edirdim. Komandirimizə - kapitan Hüseynova mənə verdiyi qiymətə görə minnətdarlıqla baxırdım. Nə yaxşı insandır, düşünürdüm.

Sonra hamı yenidən sırada öz yerini tutanda komandir məni sıra önündə saxladı. Ürəyim tələşlə döyündü və təəccüblə komandirə baxdım.

- Bu gün bizim əsgər Səlimovun doğum günüdür və bölüyümüz adından onu təbrik edir, xidmətində uğurlar arzulayırıq, - deyərək, kapitan Hüseynov sıra önündə mənə yaxınlaşdı. Əsgər yoldaşlarımdan alqış sədaları altında o, qovluğundan çıxartdığı bir fotosəkli mənə uzatdı, - bu da 20-ci şəkil, - deyib gülümsədikdə bir az karıxdım.

Bu, anamla birlikdə andiçmə mərasimində çəkdiyimiz şəkil idi. O zaman andiçmə mərasimində iştirak etmək üçün başqa valideynlərlə birlikdə anam da hərbi hissəyə gəlmişdi və görüşmüşdüük. Onda fotoqraf şəkil də çəkmişdi, amma, şəkillər bizə verilməmişdi.

Komandirimiz həmin şəkli məhz 20-ci doğum günündə verdi. Deməli, o, hər şeyi bilir, günlərimi, həyatımı, tariximi. Bəlkə elə belə də olmalı və komandir əsgəri haqda hər şeyi bilməlidir,- düşünürdüm?

Sıraya qayıdanda komandirimiz gözlərimdə o qədər ucaldı ki! Ən yaxın bir sirdaşım, ən doğma bir insanım kimi ucaldı.

Deyərlər yaxşı komandir olmaq çətinidir. O, nə qədər tələbkar olsa da, tabeçiliyindəkilər ona öz doğması kimi güvənməli, onunla fəxr etməlidir, hətta öz canları və qanları bahasına qorunmalıdır onu.